

Hồi 31

Hữu Ý Vô Tình

Giang Ngọc Lang hấp tấp một chút.

Hắn quên là bóng đèn ở phía sau lưng hắn, nên khi hắn chồm tới, bóng hắn rọi lên trên vách.

Tiểu Linh Ngư thấy bóng người chớp nơi vách biết ngay có biến, vội né sang một bên, đồng thời quay mình lại đánh trả một chưởng.

Song chưởng chạm nhau, cả hai cùng chấn động, cả hai cùng dội lại chạm vào vách.

Tiểu Linh Ngư trừng mắt hừ một tiếng:

- Người muốn giết ta ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Tại sao ta không muốn giết người ? Có cái gì ngăn chặn ta giết người ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng nữa:

- Trong trường hợp này người cũng còn muốn giết ta ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta cũng như người, sắp chết tới nơi, cả hai cùng chết, đều phải chết, tại sao người ...

Giang Ngọc Lang căm hờn:

- Thực vật ta tích trữ ở đây vừa đủ cho một người dùng trong một tháng. Nếu có thêm người, số thực vật đó phải chia hai, như vậy ta chỉ còn cầm hơi được nửa tháng thôi. Có người, ta chỉ sống được nửa tháng, không người ta sẽ sống được một tháng ! Người biết chưa ?

Tiểu Linh Ngư kêu lên:

- Vì cái số thực vật đó thôi à ? Vì thời gian nửa tháng thôi à ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Sống thêm một ngày hay một ngày. Sống thêm nửa tháng hay nửa tháng.

Hắn không hề biến đổi thần sắc.

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Muốn sống thêm một ngày phải giết thêm một mạng người.

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Dù giết người, ta sống thêm một khắc, ta vẫn giết được như thường.

Tiểu Linh Ngư nhếch nụ cười khổ:

- Tuy ta biết người là kẻ bại hoại song ta không tưởng là người bại hoại đến mức độ đó. Nếu luận về cái tâm ác độc thì trên đời này người có cái tâm độc nhất ác độc đó.

Giang Ngọc Lang bĩu môi:

- Còn người ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ta sánh với người chẳng khác nào một người ăn chay trường sánh với một con ác quỷ.

Bàn tay chàng bay sang Giang Ngọc Lang.

Lòng động chẳng rộng rãi gì, chàng chẳng cần nhích động đôi chân. Dù đứng một chỗ, chàng vươn tay ra, bàn tay cũng tới mặt Giang Ngọc Lang. Gia dĩ, chàng đánh rất nhanh, vả lại Giang Ngọc Lang đâu có ngờ là chàng đánh hắn ?

Bởi không ngờ nên hắn không né tránh và bàn tay của Tiểu Linh Ngư trúng mặt hắn là cái chắc.

Một tiếng “bộp” vang lên, nửa bên mặt của Giang Ngọc Lang ửng hồng. Hắn ngã xuống.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Xem ra người ốm thật song mặt người có nhiều thịt quá chừng. Nếu ta không biết rõ là ta đánh vào mặt người thì qua cái chạm đó, ta phải tưởng là ta đánh vào mông của một mụ mập nào đó.

Giang Ngọc Lang đưa tay xoa xoa bên má hỏi:

- Người ... muốn làm gì ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người đưa tay đánh vào mặt của một nam nhân là người muốn làm gì ?

Chàng lại tát thêm một tát nữa. Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Người ... thực sự người muốn ...

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người muốn giết ta, chẳng lẽ ta không muốn giết người ?

Mặt Giang Ngọc Lang sừng lên như bụng cá sinh. Hấn run run giọng thốt:

- Ta với người sắp chết đến nơi, cả hai cùng chết, phải chết, tại sao người ...

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nói nghe hay lắm ! Song người đã đề tính ta. Nếu ta giết người ta sẽ sống thêm được nửa tháng nữa !

Giang Ngọc Lang cúi đầu:

- Ta ... đáng chết ... đáng chết ...

Bỗng hấn lao mình tới.

Hấn dùng đầu làm quả chùy, đầu quả chùy bắn thẳng tới bụng Tiểu Linh Ngư.

Đầu hấn không cứng bằng thép, bằng đá, song ít nhất cũng cứng hơn bụng Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đã đề phòng. Chàng luôn luôn nhìn đôi chân hấn, đôi tay hấn, nhưng chàng không lưu ý đến đầu của hấn.

Bởi có ai dùng đầu mà giao đấu.

Và chàng lãnh trọn chiếc đầu đó. Chàng nghe đau quá, phải gập bụng mà chịu.

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Bây giờ hấn người đã biết kẻ đáng chết là ai.

Hấn vận lực vào chân đạp mạnh vào hạ bộ Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đang cúp lưng, gập bụng rên hừ hừ, chững như không cất đầu lên nổi.

Nhưng chiếc chân Giang Ngọc Lang vừa bay sang, bàn tay chàng đang đè nơi bụng vụt vươn ra.

Hai bàn tay cùng vươn ra một lượt, ôm chiếc chân của Giang Ngọc Lang lại giữ cứng.

Chân đó là chân hữu của hấn. Tiểu Linh Ngư ôm rồi vịn tréo qua bên tả.

Giang Ngọc Lang rú lên một tiếng thảm ngã nhào, đập mặt xuống đất, máu mũi trào ra liền.

Tiểu Linh Ngư lập tức dè lên mình hấn cười hì hì, thốt:

- Bây giờ người đã biết kẻ đáng chết là ai !

Giang Ngọc Lang rên hừ hừ:

- Ta không hiểu... ta không hiểu...

Tiểu Linh Ngư gằn giọng:

- Người không hiểu cái gì ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Đầu ta chọt vào bụng người mà người vẫn còn khí lực như thường.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cho người biết, đánh người thì thú thật là ta rất kém, song chịu đựng cho người đánh thì ta dám quả quyết là hơn bất cứ ai trên đời này. Đừng nói là người, bởi bất quá người chỉ là một con ma đói thôi, giả như một kẻ nào khác có sức mạnh gấp mười người, gấp trăm người, đánh ta ta cũng chẳng ngã !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Ta phục người ... ta thật sự phục người. Bất cứ về phương diện nào người cũng hơn ta. Nhưng ta cũng biết chắc là chẳng bao giờ người muốn giết ta, bởi nếu người thực ý muốn giết ta thì đâu đợi đến bây giờ mới hạ thủ.

Hắn tán, rồi hắn xin sự thương hại, và sau cùng là hắn vượt cái đuôi ngựa của Tiểu Linh Ngư. Nếu cái đuôi ngựa của Tiểu Linh Ngư dài hàng dặm, hắn vẫn vượt suốt dặm dài.

Ai muốn giết hắn, ai tức uất vì hắn, nghe hắn nói rồi mà chẳng buông lời cho hắn ?

Ai thì cho Giang Ngọc Lang phục thật, van xin cầu khẩn thật song Tiểu Linh Ngư lại rùng mình.

Chàng biết hắn nói thế chứ hắn đang suy nghĩ xem làm cách nào đâm một dao vào ngực chàng lút trọn chuôi, mũi dao đâm thấu ra sau lưng cho chàng chết không kịp ngáp.

Hắn đang nghĩ đến những thủ đoạn trong tương lai và hắn tính toán dịp nào thuận tiện cho hắn thực hiện những thủ đoạn đó.

Nói thì nói vậy chứ hiện tại hắn đâu có dao. Dù có hắn cũng chẳng làm gì được, bởi hắn đang nằm sấp, hắn nhích động là Tiểu Linh Ngư hay ngay.

Dao đang ở trong góc động kia, nếu hắn muốn dùng đến, hắn phải ở một dịp khác, chứ trong trường hợp này, hắn phải thất vọng.

Biết rõ là Giang Ngọc Lang tùy thời tùy khắc bất cứ thời khắc nào cũng có thể giết chàng, thế mà chàng không giết hắn để dứt hậu hoạn.

Trái lại chàng còn tạo cho hắn cái cơ hội, giúp hắn thực hiện mưu đồ, một mưu đồ diệt trừ chàng.

Chàng muốn biết Giang Ngọc Lang sẽ hành động như thế nào.

Chàng muốn xem hẳn hành động như người ta muốn xem biểu diễn của phường trò, phường xiếc.

Chàng cho rằng trên đời chẳng có cái gì gây thú vị cho bằng dành sự sống trong cái chết.

Chàng cho rằng trên đời không có gì dửng dưng cho bằng đùa với tử thần.

Đùa với đồng loại, rất thường. Đùa với tử thần mới đáng mặt anh hùng.

Nếu có dịp mua vui, khi nào Tiểu Linh Ngư bỏ qua ? Từ ngày ly khai Ác Nhân Cốc đến nay, chưa bao giờ chàng bỏ lỡ một dịp, dịp đến chàng hân hoan đón nhận, dịp không đến chàng cố tạo ra. Chàng chỉ muốn mỗi ngày ít nhất cũng phải có một dịp cho chàng đùa với tử thần.

Giờ đây Giang Ngọc Lang sẽ đem những dịp đó cho chàng, đem nhiều dịp, đều đều, mỗi ngày, thì chàng giết hẳn làm chi ?

Cái bản tính của chàng là thế.

Ngoài ra, còn có một sự kiện khác khiến chàng chẳng ngán tử thần, bởi chàng biết sự sống của chàng ở đây chỉ đếm từng ngày và số ngày lại không vượt quá nửa tháng.

Thì tội gì phải bảo trì một sự sống đã được hạn chế rất gấp ? Tội gì không tìm mọi thú vui thưởng thức trong những ngày còn lại ?

Tiểu Linh Ngư suy nghĩ miên man, vành môi vẽ một nụ cười khoái trá. Chàng quên mất cái họa căn đang dè bên dưới mông chàng.

Bất thành lình Giang Ngọc Lang ểnh nhanh lưng lên.

Tiểu Linh Ngư không đề phòng bị hất tung ra ngoài xa.

Lòng động cao vừa khởi đầu, vừa đủ hai người giăng tay giáp nhau, Giang Ngọc Lang đảo nó chỉ để mỗi một mình hẳn dưng, bây giờ lại chứa đến hai người, lòng động đã nhỏ lại càng thêm nhỏ.

Bị hất tung, thoát đầu Tiểu Linh Ngư chạm chiếc đầu vào nóc động vang lên một tiếng cộp, sau đó chàng lại rơi xuống.

Nhưng Giang Ngọc Lang chưa đứng lên liền được để nhào tới, phải lâu lắm, hẳn mới đứng lên.

Hắn bước tới chụp vào cần cổ của Tiểu Linh Ngư cười khanh khách:

- Ta biết ngươi không thực ý muốn giết ta, nhưng ta lại quyết ý giết ngươi cho kỳ được.

Hắn bóp mạnh.

Tiểu Linh Ngư không làm một phản ứng nào, chàng hôn mê luôn.

Giang Ngọc Lang lại càng bóp mạnh hơn nhưng bỗng hấn lơi tay. Hắn vừa nảy sinh một ý niệm. Hắn không muốn giết Tiểu Linh Ngư trong lúc chàng hôn mê. Hắn muốn mục kích cái cảnh chàng oằn oại, chàng uốn éo, chàng kêu gào.

Hắn buông tay, chờ một lúc lâu Tiểu Linh Ngư vẫn chưa tỉnh lại.

Một tay giữ hờ nơi cổ Tiểu Linh Ngư, Giang Ngọc Lang với tay kia lấy bình rượu đang nằm chỏng lỏng trên mặt đáy hầm.

Nhưng làm gì hắn kịp đổ rượu xuống đầu Tiểu Linh Ngư ?

Chàng chỉ chờ hắn buông một tay thôi, lập tức chàng lòn hai tay dưới nách hắn đánh lên, cái đích là yết hầu hắn.

Dĩ nhiên hắn phải đau, tuy đau hắn không buông chiếc bình, sẵn chiếc bình trên tay, hắn đập xuống đầu Tiểu Linh Ngư.

Tiểu Linh Ngư đã biết trước là hắn phải làm như vậy rồi. Chàng lăn mình qua một bên, lách đầu tránh bình rượu, đồng thời chàng đạp trái lại một đạp trúng ngay chỗ yếu nhược của Giang Ngọc Lang.

Chiếc bình chạm nền hầm vỡ tan, Giang Ngọc Lang co rúm thân hình bất động.

Hắn không thở nổi thì nói gì là có một phản ứng ?

Đạp thì trúng đích song cái đạp chẳng đẹp mắt tý nào, bởi chỉ là một cái đạp thông thường như mọi người thường đều có thể đạp.

Bởi chàng không sử dụng một chiêu thức nào.

Từ đầu cuộc tới giờ, cả hai đánh đá nhau, quật ngã nhau, vẫn đánh đá, vẫn quật ngã như những người thường, chẳng một ai sử dụng võ công.

Dù cả hai có sử dụng võ công, chiêu thức đánh ra cũng chẳng thể đẹp mắt được.

Bởi địa điểm quá chật hẹp, gọi là một hang chuột cũng chẳng sai lắm.

Song cần gì điều đó ? Họ đâu phải biểu diễn võ công cho thiên hạ xem mà cần phải có những chiêu thức ngoạn mục ? Họ cốt làm sao thắng lợi, dồn đối phương vào cái thế bại là được rồi.

Đúng lý thì trong trường hợp của họ, chẳng ai còn lòng dạ nào mà dấm mà đá lẫn nhau. Trên thế gian này chỉ có họ thôi, duy nhất họ thôi.

Mà dù kẻ khác có đánh, có đá, cũng chẳng ai đánh đá theo cái lối ngang, lối rùng như họ !

oOo

Tiểu Linh Ngư lè lưỡi liếm những vết rượu quanh miệng, nơi tay, rồi lảm bảm:

- Đáng tiếc ! Đáng tiếc ! Rượu ngon thế này mà người lại đổ bỏ phí quá ! Ta phải phạt người. Đổ một chén rượu là phải phạt ba bình nước tiểu !

Giang Ngọc Lang vừa rên hừ hừ, vừa cầu khẩn:

- Ta van người ... ta van người ...

Tiểu Linh Ngư dựng đứng hẳn lên, gằn giọng:

- Đừng vờ chết với ta ! Đứng tự nhiên đi, rồi đánh, đánh cho minh bạch, cho đường hoàng xem nào !

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Người ... người còn muốn đánh nhau nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Phải đánh chứ ! Ở trong cái ổ chuột này thì ngoài việc uống rượu và đánh nhau thì còn việc gì khác mà làm đâu ? Rượu thì người đổ hết rồi, còn có việc đánh nhau, đánh gấp đôi, đánh gấp ba để bù vào khoảng thời gian nghỉ để uống rượu.

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Ta ... ta không đánh !

Tiểu Linh Ngư cũng lắc đầu:

- Không đánh không được.

Giang Ngọc Lang vẫn lắc đầu:

- Việc chi ta từng thấy, ta từng nghe, chứ cái việc bức bách người đánh nhau thì ta chưa từng thấy, từng nghe bao giờ !

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhưng bây giờ người lại thấy, người lại nghe.

Giang Ngọc Lang nhìn sững chàng:

- Người thật sự muốn đánh ?

Tiểu Linh Ngư quả quyết:

- Chẳng sai mảy may !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Được, người cho ta nghỉ mệt rồi ta sẽ đánh với người, đánh minh bạch, đánh đường hoàng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Thế là biết điều đấy !

Chàng buông Giang Ngọc Lang.

Mỗi người bước về một góc, ngồi xuống đối diện nhau, lườm lườm.

Trên làn da mặt xanh xao của Giang Ngọc Lang, những vết đất, vết máu, lấm tẩm như ráng hoa. Hấn nghinh cái bản mặt đó về Tiểu Linh Ngư thốt:

- Lắm lúc ta hoài nghi ngươi chẳng phải là một con người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta không là người thì là gì ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Người trong thiên hạ có ai giống ngươi đâu ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Điểm đó ngươi nói đúng ! Chẳng có một người thứ hai giống ta khắp trong thiên hạ.

Giang Ngọc Lang ôm đầu không nói gì nữa.

Tiểu Linh Ngư nằm xuống nói tiếp:

- Ta ngủ đây, ngủ để chờ ngươi nghĩ cho khỏe. Khi nào thấy khỏe, ngươi đánh thức ta dậy.

Chàng nhắm mắt thực sự.

Giang Ngọc Lang ôm đầu rồi che mặt, đầu hơi gục xuống, mắt nhìn lên, nhìn xiêng xiêng qua khe hở của ngón tay.

Đã mấy lượt hấn toan đứng lên vọt mình tới, đã mấy lượt hấn toan vươn tay, nhưng rồi hấn bất động.

Hấn chẳng làm gì cả.

Hấn làm sao dám làm gì ? Tiểu Linh Ngư đã mấy lần cho hấn nếm tư vị của phản ứng, bây giờ dù chàng có ngủ thật hấn cũng chẳng dám làm gì.

Không dám làm gì, hấn lại cảm thấy toàn thân ngứa ngáy. Cái cảm giác ngứa ngáy làm hấn suýt điên lên được, nhưng ngoài mặt hấn vẫn giữ vẻ lạnh, không một phản ứng nào hiện rõ.

Chừng như ánh đèn mờ dần.

Bỗng Tiểu Linh Ngư tỉnh giấc, vọt đứng lên rồi kêu hoảng:

- Không xong ...

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Cái gì mà không xong ? Người như chúng ta thì còn mong cái gì nữa mà gọi rằng xong với không xong ?

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Ta ngủ ai cũng biết, chỉ có người là không biết !

Giang Ngọc Lang lạnh lung:

- Ta không biết vì ta không lưu ý. Ta không lưu ý vì ta đang nằm mộng, cái mộng mơ trong lúc thức.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Mộng thấy cầm đao hạ sát ta phải không ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Mộng thấy con lợn ú.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Bất tất phải mơ mộng. Lợn ú dù có thật sự mười con, người cũng chẳng ăn được, xá gì một con trong mộng.

Giang Ngọc Lang như nhớ ra điều gì vụt kêu lên:

- Người ... có phải người muốn nói ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Nào chúng ta có phải chết vì đói đói mà người mơ lợn ú ? Chúng ta chết vì ngộp.

oOo

Nắp hầm bị bít, khối không khí bị giới hạn, trong không ra ngoài, ngoài chẳng vào trong.

Không khí không thay đổi, có bao nhiêu dưỡng khí bên trong, cả hai thở mãi sẽ vơi, vơi dần, vơi dần, đến lúc chỉ còn thán khí thì phải chết, chết ngộp.

Cái khổ là khung cảnh càng ngọt ngào, hơi thở càng dập dồn, thở nhiều thì dưỡng khí mau vơi dưỡng khí mau vơi thì lại càng thở nhiều, hai sự kiện đó đuổi dồn nhau đưa cái chết đến gấp.

Bây giờ nghỉ đánh nhau rồi Tiểu Linh Ngư mới lưu ý đến hơi thở, chàng nghe hơi thở nặng dần rồi mí mắt cũng nặng dần.

Giang Ngọc Lang run run giọng:

- Cái gì ta cũng nghĩ đến, ta nghĩ rất chu đáo, nhưng chỉ có việc này thì ta quên mất ! Mà lại là việc quan trọng nhất trong các việc.

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Hiện tại dù người có giết ta, người cũng chẳng hy vọng sống lâu hơn ta nửa khắc, chứ đừng nói là nửa tháng như người ước đoán.

Giang Ngọc Lang lẩm bẩm:

- Nửa khắc ... nửa khắc ...

Răng hấn đánh vào nhau cạch cạch ...

Tiểu Linh Ngư cũng nhăn nhó mặt, cũng lẩm nhẩm:

- Chết ngộp ... chết ngộp ... cái tư vị ra sao ... ra sao ... ?

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Ta nghe nói trong các loại chết, chết ngộp là khổ hơn hết ! Trước khi chết mình muốn điên lên, có thể là nổi điên thật sự, rồi tự mình đưa tay cào quấu nát mặt nát mày, bậy cả mình.

Trong trường hợp này, hấn vẫn còn đủ trí nhớ lập lại những điều nghe lỏm. Hấn còn bình tĩnh giải thích cái tư vị của sự chết ngộp.

Chẳng phải hấn bình tĩnh mà chính là hấn tức, hấn muốn dọa cho Tiểu Linh Ngư sợ hãi tột độ thì hấn mới nghĩ, một mình hấn sợ thì bất công.

Chết, đã đành cả hai cùng chết, cái chết đó rất công bình.

Nhưng sợ thì phải sợ đồng đều chứ ? Bởi Tiểu Linh Ngư không biết tư vị của sự chết ngộp ra sao, chằng không sợ, hấn phải làm cho chằng sợ.

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc bỗng bật cười khan:

- Thế thì càng hay ! Ta chỉ sợ cách chết rất tầm thường. Nếu được chết cách đặc biệt như vậy thì thích thú cho ta vô cùng ! Trên đời này hấn chẳng có mấy người biết được tư vị của sự chết ngộp ! Ta biết được là trở thành một siêu nhân rồi.

Giang Ngọc Lang cũng suy tư giây lâu:

- Chẳng có mấy người nhưng vẫn có. Những kẻ góp công vào việc kiến trúc cái động quỷ này đương nhiên là bị con nữ quái đó chôn sống và họ biết tư vị của sự chết ngộp.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Đến giây phút này người vẫn còn tìm cách châm chích ta ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Người khoan khoái quá chừng ! Ta chẳng hiểu người còn được bao nhiêu giây phút nữa để mà cao hứng ?

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Ta khoan khoái, ta cao hứng, rồi người hận ta ?

Giang Ngọc Lang buông gọn:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư nhíu thêm đôi mày:

- Người hận ta vì nhất nhất cái gì ta cũng hơn người ?

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Chúng ta sanh ra là để đối đầu với nhau ! Cái số là như vậy đó.

Lúc hấn nói thế, hấn đang cảm hận, hấn nói theo cái độ lên cao của niềm hận.

Hấn có biết đâu, câu nói rất đúng sự thật. Và sự thật bắt đầu hiện ra ngay từ bây giờ, hiện ra mãi mãi sau này.

oOo

Người không có dưỡng khí để thở thì đèn làm sao cháy sáng tỏ được ? Ngọn đèn nơi vách mờ dần, bóng tối đậm dần.

Ngọn đèn chỉ còn là một điểm đỏ nhỏ, rất nhỏ, đã nhỏ lại càng phút càng đỏ hơn.

Tiểu Linh Ngư nhìn điểm nhỏ lảm bảm:

- Rượu ... rượu đáng chết ! Đáng chết vì thiếu nó trong lúc này ! Nó thiếu vì người đổ hết ! Còn gì bằng uống say rồi chờ chết, chờ chết trong cái say. Cái chết đến êm đềm, chết trong khi mình đang phiêu phưởng theo đà men rượu đưa đi !

Chàng nhìn xuống nền hầm.

Mặt đất có gì ? Trên mặt đất những mảnh vỡ thì còn đó, còn rượu thì đã khô tự lúc nào.

Rượu khô, phải có sức nóng làm cho nó khô, hoặc nó thấm vào đất.

Nhưng không phải vậy. Rượu không bốc thành hơi vì sức nóng, rượu không thấm vào đất.

Đó là điều lạ !

Tiểu Linh Ngư hiểu ngay ra mặt nền hầm không bằng phẳng, nền hầm phải nghiêng nghiêng, rượu chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp.

Bồng chàng nhảy dựng lên suýt đụng đầu vào nóc hầm. Còn lại một bình rượu, chàng nửa muốn uống, nửa muốn dành lại cho phút cuối. Chàng trút cả bình rượu xuống đất.

Rượu chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp.

Tiểu Linh Ngư nhảy dựng lên:

- Người xem kia ! Xem đi !

Giang Ngọc Lang nhìn theo rượu chảy đi hừ một tiếng:

- Xem ? Xem cái gì ? Có gì mà xem ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Nước ... Nước chảy ... nước cứ chảy ...

Giang Ngọc Lang lại hừ một tiếng:

- Thì nước tự nhiên phải chảy chứ sao ? Thì nước chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp chứ sao ?

Tiểu Linh Ngư chỉ về một góc, chừng như chàng khẩn trương vô cùng, giọng nói của chàng gấp đến nỗi nhập những tiếng lại thành một âm vang:

- Người xem kia ... nước chảy đến đó đáng lẽ nó phải đọng vũng lại chứ, nhưng không, nó rút đi mất ...

Giang Ngọc Lang bây giờ mới chú ý, hấn dương tròn mắt lên nhìn:

- Đúng ... nước rút đi đâu mất hết cả ?

Tiểu Linh Ngư tiếp với vẻ khẩn cấp như trước:

- Nước không ứ đọng lại đó tức nhiên nó chui vào một nơi nào khác và điều này chứng tỏ ở đâu đó có một cái hang cái động gì. Nhưng ... hầm của chúng ta lại ở tận đáy đất, bên dưới làm gì có động, có hang ?

Giang Ngọc Lang khẩn trương theo chàng, hấp tấp thốt:

- Nơi này ta có ý đào cái động rộng hơn một chút, song ta chẳng có đủ thời gian làm cái việc đó, nếu đào rộng ra một chút, biết đâu ...

Tiểu Linh Ngư không nói chi hết, nhặt một mảnh bình vỡ moi moi chỗ nước rút.

Giang Ngọc Lang đứng nhìn chàng làm, thân hình hấn khích động mạnh.

Tiểu Linh Ngư moi, moi mãi độ hai khắc thời gian.

Chẳng rõ chàng quá mệt hay không khí thiếu thốn, hơi thở của chàng bắt đầu khó khăn rồi. Chàng nghe ngực nặng vô cùng.

Khổ hơn nữa là ngọn đèn lúc đó lại phụt tắt, bóng tối quá dày, đưa bàn tay lên nhìn không thấy ngón.

Hơi thở của Tiểu Linh Ngư nặng quá chừng vang lên hồng hộc.

Bỗng một tiếng “cộp” vang khê. Tiếng chạm của mảnh bình vào một tấm ván.

Tiểu Linh Ngư dùng cả hai tay moi moi tấm ván đó.

Bất giác chàng kêu lên:

- Hang ! Ta tìm được cái hang rồi ! Phía bên kia trống rỗng, đúng là một cái hang !

Giang Ngọc Lang run người lên:

- Người ... có lầm không ?

Tiểu Linh Ngư không đáp mà lại hét lên:

- Vật đánh lửa ! Cầu trời cho người đừng nói là không có vật đánh lửa !

Có vật đánh lửa để mà làm gì ? Ngọn đèn dầu đã tắt, chàng lại sắp chết ngộp, đâu có vật đánh lửa liệu rằng lửa có cháy nổi không ?

oOo

Tuy vậy lửa cũng cháy được, song rất yếu.

Ánh sáng bùng lên nhưng Tiểu Linh Ngư biến mất. Một cái hang hiện ra trước mặt Giang Ngọc Lang.

Một luồng hơi từ bên kia hang thổi qua. Một luồng hơi có đủ mùi mốc, hôi, ẩm ... chừng như thúì thúì.

Có hơi thổi qua, không khí thay đổi. Giang Ngọc Lang thở được nhẹ nhàng hơn trước.

Hắn vui mừng cất tiếng gọi to:

- Giang ... Giang công tử ... Giang huynh ...

Tiểu Linh Ngư gọi lại:

- Chui qua hang đi ! Chui gấp !

Bất chấp hang vừa hay hang hẹp, Giang Ngọc Lang chui liền, chui nhanh hơn con chuột bị mèo đuổi.

Qua bên kia rồi, hắn sững sờ.

Bên kia là một toà nhà hình bát giác. Tám bức tường đều khác nhau, bức thì bằng thép, bức thì bằng gang, bức thì bằng đá, có một bức là vàng ròng.

Đúng là phúc đức tam tổ để lại cho cả hai, Tiểu Linh Ngư moi đúng bức bằng gỗ.

Nếu gặp phải bức bằng đá, hoặc bằng sắt, bằng gang, thì cả hai đã chết ngộp rồi.

Trong tòa nhà bát giác đó chẳng có bàn, chẳng có ghế, bởi được kiến trúc dưới đất sâu, nên chẳng có tơ nhện giăng, chẳng có bụi.

Còn không khí ?

Tiểu Linh Ngư chẳng biết không khí từ đâu đến.

Trong tòa nhà chỉ có những bàn xây, nhỏ có, lớn có, hình thức bất đồng, chẳng cái nào giống cái nào.

Những bàn xây đó hiển nhiên là cơ quan, có cái bằng gỗ, có cái bằng sắt, bằng gang, đương nhiên là cũng có cái bằng vàng.

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Trời ! Đây là đâu ? Đánh chết ta bảo ta tưởng ra đây là đâu, ta cũng chịu chết thôi, chẳng làm sao tưởng nổi. Nơi đây chỉ cách cái hầm của ta bằng một bức vách gỗ.

Tiểu Linh Ngư đi vòng vòng quanh tám bức vách cố tìm hiểu chỗ diệu dụng của tòa nhà.

Làm gì chàng hiểu được ?

Chàng tự hỏi:

- Mấy chiếc bàn xây kia dựng nơi đó để làm gì ?

Tuy nhiên chàng phải công nhận là dựng lên những chiếc bàn xây đó phải hao phí lắm công phu.

Như vậy là phải có một hiệu dụng gì chứ. Bàn xây đâu phải là vật trang trí nhà cửa.

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Người đã tìm ra cái đạo lý gì chưa ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Ta đâu phải là quỷ đâu mà biết được những cái trò quỷ này ?

Giang Ngọc Lang bước đến một bức tường, lấy tay áo chà chà vào đó, chà một lúc, vạt hét lớn:

- Trời ơi ! Tường bằng vàng thật !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Tường bằng vàng, có gì lạ đâu ? Cái lạ là nơi đây lại có không khí luồn vào. Người nào đó, kiến tạo nên tòa nhà này, nếu chẳng điên thì phải có một dụng ý.

Giang Ngọc Lang trố mắt:

- Dụng ý ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta chỉ sợ mình đang đương đầu với một bí mật trọng đại. Một bí mật mà đời trước chẳng ai nghĩ ra, đời sau chẳng ai hiểu nổi.

Chàng đặt tay lên một bàn xây.

Giang Ngọc Lang hấp tấp:

- Người định vận chuyển nó ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Người có thể nén tính hiếu kỳ được không ?

Giang Ngọc Lang chà đôi mắt để nhìn rõ hơn. Tiểu Linh Ngư nói tiếp:

- Biết đâu là môn hộ địa ngục, nếu chúng ta xoay những chiếc bàn đó, quỷ sẽ chẳng hiện lên ?

Giang Ngọc Lang thấy chàng nheo nheo mắt, bực quá nghiêng răng thốt:

- Cười hợp lý quá chừng ! Đáng cho người cười lắm ! Hừ !

Bỗng cả hai nghe lạnh, cái lạnh do một niềm sợ hãi vu vơ gây nên.

Tiểu Linh Ngư vẫn xây chiếc bàn xây. Một tiếng “cạch” vang lên, bức tường đá di động, một khung cửa hiện ra.

Tiểu Linh Ngư bật cười lớn:

- Người xem ... cửa địa ngục đã mở ra rồi đó !

Chàng cười, nhưng chàng cũng biết giọng cười khó nghe lắm, bởi cười không đúng chỗ, đúng việc.

oOo

Giang Ngọc Lang bò qua chỗ cũ lấy ngọn đèn rồi trở lại.

Tiểu Linh Ngư bật môi lửa, đốt ngọn đèn đi trước.

Mùi hôi thối, ẩm ướt, từ trong cửa đó bốc ra, thối không ngửi nổi. Mùi thối đó chẳng phải là mùi phần, mà cũng chẳng phải mùi tây sinh, bởi tây sinh thì mùi thối phải nực nồng, nhưng mùi thối đó chỉ thoang thoảng thôi.

Chẳng cần phải suy nghiệm lâu xem là mùi gì, cả hai đã biết nguyên do mùi thối.

Giang Ngọc Lang run người lên:

- Tử thi !

Nói là tử thi không đúng lắm, bởi cái gọi là tử thi đó chỉ là những bộ xương có phủ bên ngoài một lớp y phục.

Tiểu Linh Ngư há miệng thổi một hơi nhẹ, những bộ xương trước mặt chàng như rung rinh.

Không, chẳng phải những bộ xương rung rinh mà chính là những bộ y phục bên ngoài rung rinh để rồi tơi tả rơi xuống nền.

Tiểu Linh Ngư nghe lạnh xương sống.

Chàng thốt:

- Người này đã chết ít nhất cũng trên mấy mươi năm.

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Họ chết vì đói ! Người xem kìa ... những bàn tay của họ, hẳn là trước khi chết, họ đói đến điên đầu.

Tiểu Linh Ngư nghĩ chàng sắp biến thành một cái xác như những cái xác này.

Bất giác chàng tởm quá, nôn oẹ mấy lần.

Rượu, dòi, đã ăn trước đó chưa kịp tiêu hoá, theo cơn nôn oẹ lên miệng trào ra ngoài.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Những người này là ai ?

Tiểu Linh Ngư phun phần nước chua, nước đắng, ở trong miệng ra xong, vừa thờ vừa đáp:

- Y phục của họ thô tục quá. Họ có thể là những công nhân kiến tạo nên toà nhà này.

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Một lũ ngốc tử !

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Ngốc tử ?

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Đúng là ngốc tử. Nếu không là ngốc tử sao họ lại có thể vì kẻ khác mà kiến tạo nên một địa phương bí mật này. Người phải biết, vì kẻ khác mà kiến tạo một địa phương bí mật là tự kêu án tử hình, bởi có ai để cho họ còn sống ? Bởi còn sống thì địa phương đâu còn là bí mật nữa.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Dù cho họ có là những ngốc tử đi nữa, cái chết của họ cũng đáng thương lắm chứ ! Sao người chẳng xót xa cho họ, lại khinh miệt họ ?

Giang Ngọc Lang bủ môi:

- Giả như ta chết, có ai xót xa cho ta không ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Tốt ! Tốt cho người ! Ta sống qua nhiều năm rồi, giữa một nơi tập trung hầu hết những ác nhân thượng thặng trong thiên hạ, song ta vẫn chưa bằng người. Xem ra ta còn phải học nơi người, học nhiều !

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Kỳ quái ! Tiêu ...

Hắn biến sắc bỏ dở câu nói.

Tiểu Linh Ngư cũng biến sắc luôn. Bình sanh chàng chẳng hề sợ bất cứ ai, bất cứ việc gì, hiện tại chàng sợ hẳn là sự kiện phi thường.

Sự kiện phi thường đó là tiếng chân người vang lên trong phút giây này, tại một địa phương thần bí như thế này.

Tiếng chân không gấp, lại nặng nề, vang lên thình thịch, càng lúc càng lớn.

Điều đó chứng tỏ có người ở đây, và người đó đang tiến về phía họ.

Giang Ngọc Lang như quỳnh quang lên, lí nhí:

- Cái gì ... cái gì ...

Hắn có cái tâm tàn độc, song can đảm lại rất thiếu, tay hắn run lên như bị điện giật, chiếc đèn rơi xuống nền.

Bây giờ, tiếng chân nghe rõ hơn, chùng như ở trên đầu họ.

Tiểu Linh Ngư nghe tay chân nhũn ra, thân hình cũng nhũn ra luôn, chiếc môi lửa trên tay chàng rơi xuống nền lúc nào chàng chẳng hay biết.

Đèn tắt, môi lửa cũng tắt, không gian đen tối thiếu ánh sáng, niềm sợ hãi của chàng tăng.

Tiếng chân vang trên đầu họ nghe như tiếng chân vang lên trong lòng họ và ai đó đang dẫm lên tim họ.

Họ muốn chạy trở ra ngoài nhưng chẳng ai đỡ chân nổi.

Bỗng bên trên đầu một lỗ hổng hiện ra. Xuyên qua lỗ hổng đó một vệt sáng mờ mờ chiếu xuống.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang không hẹn mà cùng ngừng thở, ai đứng đâu đứng đó, ai ở trong tư thế nào giữ y tư thế đó.

Tiếp theo vệt sáng, hai chiếc chân từ lỗ hổng thòng xuống.

Hai chân rất nhỏ, bàn chân có mang giày hoa.

Mang giày hoa hẳn phải là chân nữ nhân.

Hai chân từ từ thòng xuống, thoát đầu là bàn chân, trên đôi giày là ống quần, quần màu xanh. Nửa thân dưới lộ rõ rồi, còn nửa thân trên.

Người chưa hiện rõ mặt mày, ống quần cũng nói lên được rõ người đó là ai.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang suýt buột miệng kêu lên, cả hai dù đang cố kìm hãm niềm kinh hãi đang bốc mạnh vẫn để lộ ra ba tiếng nhỏ:

- Tiêu Mê Mê !

Phải, chính là Tiêu Mê Mê.

Nàng chưa xuống đến nơi đã lảo nhảm:

- Các người ở đây sung sướng quá !

Nhưng đôi chân thòng xuống đó chẳng phải của nàng, dù có đôi giày thêu, dù có chiếc quần xanh.

Âm thanh thì đúng là của nàng rồi. Nàng ở bên trên, còn đôi chân lủng thòng đó là của một xác chết.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang nhắm mắt lại chờ sự tai hại xảy ra.

Tiêu Mê Mê xuống đến đây là tai hại đến với họ rồi, đó là cái chắc.

Phịch !

Xác chết rơi xuống rồi im lìm. Chẳng có tiếng của Tiêu Mê Mê. Nàng còn chờ gì mà chưa mở miệng ? Nàng định làm trò quái ác gì mà chưa chịu xuất thủ, trừng trị hai tiểu quỷ ?

Một tiếng "phịch" nữa vang lên rồi cũng im lìm.

Thế này là nghĩa gì ?

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang động tính hiếu kỳ dù là đang sợ vô tưởng, vội mở mắt ra.

Qua ánh sáng yếu ớt từ bên trên rọi xuống cả hai trông thấy rõ ràng.

Hai xác chết ! Chỉ có hai xác chết thôi, Tiêu Mê Mê không nhảy xuống như họ tưởng.

Liên theo đó, một loạt những tiếng "phịch phịch" vang lên nối tiếp, nhiều xác nữa được nàng quăng xuống qua lỗ hổng.

Cuối cùng Tiêu Mê Mê cất tiếng:

- Ở dưới đó rồi chết luôn cũng chẳng oan gì, bởi chính các người tự tìm vào phần mộ mà quy ẩn như những bậc cao nhân. Thôi nhé, giã từ các người nhé, ta đi đây ! Có thể là trong tương lai thỉnh thoảng ta cũng sẽ nhớ đến âm linh các người.

"Bình !"

Lỗ hồng bên trên được lấp lại, ánh sáng bên trên bị ngăn chặn, gian nhà bất giác chìm vào bóng tối như trước.

Tiểu Linh Ngư và Giang Ngọc Lang im thin thít một lúc lâu, chẳng thấy chi lạ tiếp theo, cả hai cùng thở phào.

Bỗng Tiểu Linh Ngư bật cười khanh khách:

- Giang Ngọc Lang ! Những người bị người sát hại đó cũng xuống đây hết cả rồi, có lẽ họ theo người đòi mạng đó, người có sợ chẳng ?

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Lúc chúng còn sống ta chẳng ngán, bây giờ chúng chỉ là những cái xác bất động ta sợ gì ?

Tiểu Linh Ngư mò tìm vật đánh lửa, qua ánh sáng vừa nháng lên, chàng thấy gương mặt của Giang Ngọc Lang biến đổi quái dị, trông chẳng khác những xác chết kia.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Người nói là không sợ nhưng gương mặt của người quái dị cực độ.

Giang Ngọc Lang cúi xuống nhặt chiếc đèn, đèn bằng đồng nên rơi mà không vỡ.

Hắn lặng lẽ bước ra ngoài.

Tiểu Linh Ngư nhanh chân bước theo. Tuyệt đối chàng không để cho hắn đóng cửa chốt chàng trong căn phòng ma quái này.

Ra đến gian giữa rồi, Giang Ngọc Lang nôn mãi. Hắn chẳng có ăn gì nên cứ nôn mãi một thứ nước chua chua, đắng đắng, nôn đến hụt hơi.

Tiểu Linh Ngư lẩm nhẩm:

- Ta đã nghĩ là địa phương này chẳng do Tiêu Mê Mê kiến tạo. Nữ nhân làm gì có óc sáng tạo phi thường được. Bây giờ cái điều ta nghĩ đó đã được xác nhận rồi. Đúng là chẳng phải do nàng kiến tạo.

Giang Ngọc Lang lơ đãng:

- Ủ !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trong một dịp may nào đó, nàng phát hiện ra nơi đây, nàng lục soát khắp mọi nơi xem cái cung điện này rộng lớn như thế nào. Nhưng nàng chỉ lục soát bên trên thôi chứ chưa hề xuống đến đây. Bất quá nàng chỉ chiếm một phần cung điện, nàng cho là phần đó hoa mỹ rồi, nhưng biết đâu cái bộ phận thật sự hoa mỹ chưa lọt vào mắt nàng ?

Chàng thở dài tiếp luôn:

- Ai kiến tạo ra địa phương này ? Ai ... ? Khắp trong thiên hạ, có ai có một bộ óc tân kỳ như thế ?

Giang Ngọc Lang lạnh lùng:

- Ai thì ta không hiểu chứ chắc chắn không phải người.

Tiểu Linh Ngư nhìn hấn một lúc lâu, chàng gần từng tiếng:

- Người đừng quên là võ công của ta thừa sức tiêu diệt người, ta có thể giết người trong bất cứ phút giây nào nếu ta muốn.

Giang Ngọc Lang lùi ba bước, sắc mặt biến xanh dờn:

- Người ... người ...

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Đừng khẩn trương, ta nói thế là để cảnh cáo người nên dè dặt lời nói với ta một chút. Ta chưa giết người đâu mà phải ngán.

Giang Ngọc Lang trở mắt nhìn chàng một lúc lâu rồi cúi đầu thấp giọng:

- Ta còn nhỏ tuổi quá, chưa biết cách cư xử với đời. Nếu ta có gì đắc tội với người, ta xin người hãy tha thứ, trong thâm tâm của ta, ta xem người ... như một vị đại ca của ta.

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Cũng may cho ta là người chẳng phải là tiểu đệ thật sự của ta.

Chàng cầm lửa đi khắp một vòng quan sát đủ tám bức vách rồi lẩm nhẩm:

- Chỉ có mỗi bức vách bằng đất, còn thì có đủ vàng, bạc, sắt, đồng, gang, chì ...

Giang Ngọc Lang thốt:

- Vách bất đồng là những gì sau vách cũng bất đồng. Đúng là có dụng ý.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đương nhiên là như vậy rồi ! Song người có biết dụng ý đó là như thế nào chẳng ?

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Tôi đâu biết được ! Bởi không biết nên muốn thỉnh giáo nơi đại ca.

Hấn xuống nước nhỏ, tin chắc là Tiểu Linh Ngư phải hài lòng lắm lắm:

Tiểu Linh Ngư lại nhìn sững hấn mấy phút, đoạn từ từ thốt:

- Người nghe đây ! Ta cho người biết hai điều !

Giang Ngọc Lang tỏ vẻ cung kính:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh đại ca.

Tiểu Linh Ngư trầm giọng:

- Điều thứ nhất, từ nay người đừng gọi ta là đại ca, nghe người gọi thế, ta cảm thấy thịt ta gật gật từng hồi.

Giang Ngọc Lang gật mình cúi đầu, thấp giọng:

- Nghe !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Điều thứ hai, từ nay trước mặt ta người đừng giả vờ ngu vờ ngốc. Ta biết người thông minh, rất thông minh, người có giả vờ cũng vô ích thôi. Tốt hơn người đừng làm cái việc quá vô ích.

Giang Ngọc Lang đáp gọn:

- Nghe !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Bây giờ thì người thử đoán cái dụng ý đó cho ta nghe đi nào.

Giang Ngọc Lang đằng hắng một tiếng:

- Như ta đã nói vừa rồi là bên trong vách có những vật đặc biệt, vật trong phòng này không giống vật trong phòng kia.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Rồi sao nữa ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Vách làm bằng vật gì tất có liên quan đến với bàn xây bằng vật đó. Ví dụ bàn xây bằng đá là mở vách bằng đá, bàn xây bằng vàng là mở vách bằng vàng.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Hay lắm, nói luôn đi.

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Vách cây là lối chúng ta vào đây chẳng có gì lạ như chúng ta đã biết rồi. Sau vách đá hẳn là phần mộ, chúng ta chẳng cần vào phần mộ làm bạn với ma quỷ làm chi. Vách đất chẳng che dấu vật gì lạ lắm đâu, bởi đất là vật rất thường, bên sau vách đất chẳng có gì đáng giá. Bây giờ chỉ còn lại năm mặt vách: vàng, bạc, sắt, đồng, chì ...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải ! Phía sau năm mặt vách đó hẳn có vật lạ.

Chàng chớp chớp mắt tiếp luôn:

- Người nghĩ chúng ta nên vào phía nào trước ?

Giang Ngọc Lang không do dự:

- Vách bằng vàng !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Tốt ! Lần này thì người nói đúng cái thực ý của người. Chính ta cũng muốn khám phá gian phòng sau bức vách bằng vàng.

Chàng gật gù tiếp:

- Vàng ! Vàng ! Trên thế gian có gì hấp dẫn hơn vàng chứ ? Bất cứ ai cũng đồng ý với ý định của chúng ta.

- o O o -